

N:o 60.

Af herrar **Lundgren** och **Forssell**, om *skrifvelse till Kungl. Maj:t* angående anordnande af inlåningsrörelse vid riksbanken och dess afdelningskontor.

Mången torde göra sig den frågan, huru det kan komma sig, att icke riksbanken i likhet med så många andra banker af allmänheten emottager penningar till insättning mot ränta eller med andra ord drifver inlåningsrörelse. På detta spörsmål torde helt visst erhållas ett svar, som i sammanfattning innebär, att detta är något, som ligger utom ramen för riksbankens verksamhet. Ja, nog vet man, att detta är förhållandet för närvarande, men frågan är då, om ej detta förhållande skulle kunna med fördel ändras.

Man kan vara öfvertygad om, att allmänheten gärna skulle insätta penningar i Riksbanken, då ju säkerheten där vore garanterad af staten och sålunda större än i någon annan bank. En god början till inlåning under statens garanti är redan gjord genom postsparbankens inrättande. Det synes som härpå borde följa en fortsättning i riksbanken, och skulle detta helt säkert medföra stort gagn både för riksbanken, allmänheten och staten.

Då i hvarje län öfver hela landet finns åtminstone *ett* riksbankens afdelningskontor, synes det som tiden vore inne för anställande af utredning angående frågan om inrättande af inlåningsrörelse vid riksbanken och dess afdelningskontor i landsorten.

Med anledning häraf tillåta vi oss hemställa,

att Riksdagen måtte besluta att i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning beträffande inrättande af inlåningsrörelse vid riksbanken och dess afdelningskontor samt framläggande för Riksdagen af det förslag, hvartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 25 januari 1909.

Alfr. Lundgren.

Johan Forssell.

N:o 61.

Af herr **Lundgren**, om höjd pension åt förre vaktkonstapeln
Johan August Winberg.

Den 1 april 1858 antogs Johan August Winberg till vaktkonstapel vid straffängelset å Varbergs f. d. fästning. När i början af 1880-talet nämnda straffängelse indrogs, var det flera vaktkonstaplar därstädes, som på grund af »ålder samt kroniska sjukdomar och krämpor endast förmådde att med lättare arbete i någon ringa mån bidraga till sitt uppehälle, men vore oanvändbara till det slags tjänstgöring, som tillkomme vaktkonstapel för fångar» (se statsutskottets vid 1886 års Riksdag utlåtande n:o 13, sid. 8) och fördenskull icke ansågos böra anställas vid någon annan fångvårdsanstalt. Det må nämnas, att deras tjänstgöring varit i ovanligt hög grad ansträngande för hälsa och krafter, bland annat därför att fångarne användes såväl vinter som sommar till arbete i de invid hafvet belägna stenbrotten, då väl fångarne kunde bereda sig skydd mot storm och oväder, men icke vaktkonstaplarna, hvilka för att kunna öfverskåda ett så stort område som möjligt måste postera på höga trästaket, som omgärdade stenbrotten.